

udnævnes af Communen. Regjeringen har anseet det for at være af Vigtighed, at Overligningscommissionen faaer tilstrækkelige Midler til at udføre sit Hverv forsvarlig. Naar vi skulle sørge for en ordentlig, forstandig Ansættelse, er det nødvendigt, at der skaffes en Mængde forskjellige Dphsninger tilveie, som maae bearbejdes ordentligt. Jeg tilstaaer, at jeg troer, at Communen, fordi den ikke selv vælger Medlemmerne af Overligningscommissionen, maaskee vil see lidt skjævt til den. At gjøre dens Medhjælpere afhængige af Communen vilde derfor være uheldigt. I Lovforslaget foresloges det, at Regjeringen skulde affatte Ristene, og at Beløbet forløbs skulde udredes af Skattebeløbet; dette er nemlig først Communens, naar det er gaaet ind i dens Kasse, og man vilde derfor gribe dette Beløb til Besørgelsen af Medhjælpet, medens det er paa Veien til Communens Kasse. Man fandt dette imidlertid betænkelig; man meente, at det var for absolutistisk saaledes at bestemme Beløbet paa egen Haand. Jeg troer nu, at Rigsdagen vil have det Overblik over Forholdet, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at knytte Fastfattelsen af Beløbet til en Bevilling fra dens Side; men jeg vilde nødig have dette Beløb gjort afhængigt af en communal Bevilling. Communen faaer jo Ret til at anvende det Beløb, der indkommer ved Indkomstskatten, og det er derfor ganske naturligt, at den lovgivende Magt knytter visse Betingelser til denne Bemtyndigelse.

Jeg skal endnu tilføie, at hvis man overhovedet vil, at vor Forfatning skal virke med Held, er det nødvendigt, at der fra begge den lovgivende Magts Afdelingers Side vises en vis Selvfornægtelse. Dersom vigtige Love, der have været behandlede i dette Thing, blive betragtede i det andet Thing, som om de slet ikke vare behandlede her, dersom man nedsætter Udvalg i det andet Thing ved saadanne Love, indfører gennemgribende Forandringer o. s. v., og dersom dette Thing altsaa ved vigtige Lovgivningsarbejder bruger den samme Fremgangsmaade, saa vil Resultatet af vore fælles Arbejder og Anstregelser blive Nul; saa vil det være umuligt at gennemføre Lovgivningsarbej-

der af større Omfang. Jeg indbringer villig, at der maa være Gjensidighed tilstede; hvis det ene Thing vælger den Fremgangsmaade, at betragte det Arbejde, der er udført i det andet Thing, som ikke eksisterende, saa er der en naturlig Dpforbring for det andet til at gaae den samme Veie, da det ellers vil blive stillet i Skygge. Dette Arbejde er nu det første vigtige større Lovarbejde, der kommer hertil fra det andet Thing. Den Fremgangsmaade, der bruges i denne Sag, antager jeg altsaa vil have stor Betydning med Hensyn til, om man skal gaae ind paa den ene eller den anden af disse Veie, hvoraf den ene, som sagt, fører til, at det saa at sige vil være umuligt at bringe et Lovforslag af større Omfang igjennem begge Rigsdagens Afdelinger.

Lehmann: Jeg skal i Anledning af den sidste Udtalelse blot henvise den ærede Minister til den Maade, hvorpaa alle de, der have behandlet Lovforslaget her i Thinget, have taget Sagen. De ere Alle gaaede ud fra den Forudsætning, at Sagen har fundet en omhyggelig Overbejelse, og de have haft særlig Betænkelighed ved at lægge for meget Haand paa, hvad der kan ansees for det Væsentlige og Principale i Sagen. Naar forøvrigt den ærede Minister sagde, at det var det første store Lovarbejde, der i denne Session kom til os fra det andet Thing, saa have lignende Tilfælde jo mangfoldige Gange foreligget tidligere; og jeg behøver ikke at minde den ærede Minister om det store Antal Love, som vi her have vedtaget uden at nedsætte Udvalg og uden at indbringe Endringer, uagtet der var mangfoldige Punkter deri, hvorom vi meente, at de i høt Grad kunde trænge til Forandring; og det er netop skeet for ikke at forhindre, at disse Love kunde udførelse. Jeg maa derfor tilstaae, at haade Discussionen om den specielle Sag, som her foreligger; og i det Hele en langvarig Praxis maae berettigede til at udtale, at hvor sandt og rigtigt end alt det er, som den ærede Minister har anført, saa er der dog et andet Sted, hvor denne Formaning vilde have langt større Betydning end her. Forøvrigt maa jeg forment, at Intet vil være til Hinder for, især naar man begrænser den hele Sags Behandling